

ALLI PEBRE

Laporta

El deplorable estat actual del FC Barcelona, tant a nivell social com esportiu, és producte d'una gestió nefasta de dues dècades de nunyisme rematades per una pròrroga de la seva versió més lamentable, que ha estat el gasparisme. En aquest període hi ha participat molta gent, s'han deixat endur per la set de poder o de calés. El resultat ha estat deixar un club sense prestigi esportiu, sense projecte social i amb els seus símbols d'identitat ensorrats, com la seva catalanitat.

Finalment, però, el règim ha caigut. Ha mort al llit, però ha caigut. En els darrers temps les rates que s'havien sumat al vaixell l'havien anat abandonant, a poc a poc, i algunes d'aquestes rates tenen ara els nassos de tornar-se a presentar a la presidència com si no fossin còmplices del daltabaix actual.

Durant els anys grisos i tristos del nunyisme només es va sentir una veu crítica potent, amb un discurs alternatiu, la de Joan Laporta. Va ser l'únic que va plantar cara a la *pax* nunyista. Ara que som a les portes de les eleccions, els mateixos que van contribuir a teixir i perllongar la *pax* nunyista s'han afanyat a infiltrar-se en una altra candidatura, la de Lluís Bassat, amb l'objectiu de fer veure que tot canvia perquè tot continuï igual. Les nobles intencions inicials del publicista s'han vist estroncades per les hipoteques que ha hagut d'assumir per poder encarar les eleccions amb garanties. Davant aquest panorama, l'única candidatura independent i veritablement renovadora és la de Joan Laporta. És l'única que aporta les garanties de canvi que necessita el Barça. La resta, amb maquillatge o sense, és més del mateix.

Pere Martí

La crònica

De caparres i embriagueses electorals

Cap de setmana

Purgues immediates a RTVV. El PP no perd temps a l'ens públic audiovisual del País Valencià. Després d'haver guanyat les eleccions, i conduint el vehicle de RTVV a tota velocitat per l'autopista de la privatització, els populars s'han dedicat en cor i ànima a eliminar programes i periodistes que els puguen resultar incòmodes. Per començar, *Colp d'ull*, un dels espais més innovadors de la televisió recent, que tractava el món de l'actualitat cultural des d'una perspectiva oberta i trencadora tant en el fons com en la forma. Potser és l'únic dels espais recents de Canal 9 que ha estat premiat en múltiples ocasions. Això, però, no ha evitat el seu final: els seus responsables es varen significar obertament contra la privatització, i el director havia organitzat la festa de final de campanya del PSOE. I en Ràdio 9, una altra veterana i reconeguda periodista vinculada a aquest partit, Reis Juan, que optava a l'alcaldia de Riba-roja pel PSPV, ha estat arraconada: del seu lloc en la redacció d'informatius ha passat a enregistrar falques publicitàries. Ens temem, però, que això només ha estat el començament.

Dilluns, 2 de juny

Memòries de Cañellas. Es presenten a la Fira del Llibre de Palma les memòries de Gabriel Cañellas, el president de Balears entre 1983 i 1995, escrites pel líder del grup Lobby per la Independència, Jaume Sastre. Posat a la venda per Leonard Muntaner Editor, el treball ha aixecat un gran interès. De fet, els pocs exemplars que es posaren en circulació s'exhauriren en una sola jornada.

Dimarts, 3 de juny

Dimissió històrica. Sebastià Garcia Mut, líder històric del Bloc, anuncia que abandona la política activa. Garcia Mut deixa els càrrecs públics i renuncia a la seua acta de regidor a l'Ajuntament de

Dénia. Tot i que continuarà treballant amb els òrgans de direcció del Bloc, el dirigent nacionalista tornarà a l'activitat docent. Els mals resultats del partit a la Marina Alta, on el Bloc ha perdut el diputat a la Diputació d'Alacant, han propiciat la renúncia de Garcia Mut.

Dimecres, 4 de juny

L'amenaça del 'rojoseparatismo'. El líder del PP a Barcelona, Alberto Fernández Díaz, acusa Joan Clos de ser "ostatge de l'independentisme i de l'esquerra radical que representen ERC i ICV" per haver pactat les tinences d'alcaldia amb Jordi Portabella, pels republicans, i Imma Mayol, pels ecosocialistes. Més enllà de l'excentricitat que resulta acusar (amb voluntat de crítica) algú de ser ostatge, Fernández Díaz torna a aixecar el penó de l'amenaça *rojoseparatista* d'infausta memòria.

Dijous, 5 de juny

La policia i els animals. El Parlament de Catalunya aprova accelerar el desplegament dels Mossos d'Esquadra, per la qual cosa preveu incorporar fins a un 15% d'agents provinents de la policia espanyola i la Guàrdia Civil. CiU i el PP voten aquesta proposta i tomben, així, les intencions de PSC i ICV de no fixar cap quota i deixar indeterminat el nombre d'agents provinents d'altres forces que es poden incorporar als Mossos. Parlant de policies, un dia després d'aprovar la quota, Joan Rigol, d'UDC i president del Parlament, i Higin Clotas, del PSC i vicepresident de la mateixa cambra, intercanvien uns comentaris sobre la brutalitat policial que, després, els mitjans de comunicació esbomben i critiquen com si els policies, tots, fossin germanetes de la caritat a punt de ser beatificades. Parlaven de policies, i Rigol diu que són "una altra mena d'animals". Aleshores Higin Clotas respon: "Ho han estat molt i encara de vegades ho continuen sent." Per això s'esquincen les vestimentes. Val

La brutalitat d'algunes actuacions de la policia ha estat protagonista al Parlament de Catalunya aquesta setmana. A sota, en RTVV ja ha començat la cacera post electoral de periodistes desafectes amb el PP. Els del programa *Colp d'ull* paguen amb el seu cap, i també Reis Juan (foto), veterana periodista de Ràdio 9, que ha estat condemnada a enregistrar falques publicitàries.

a dir que les generalitzacions sempre són poc acurades, però és tan cert com això que més d'una i dues i tres vegades les forces de seguretat de l'estat han estat acusades de tortura. I si no que els ho diguin als tres joves de Torà que també aquesta setmana han sortit en llibertat condicional per ordre de l'omnipotent jutge Baltasar Garzón.

Primeres dimissions en el Pacte. Abans de prendre possessió dels seus escons, ja s'han produït dues dimissions importants. Una en el PSM: el diputat electe Sebastià Serra, que ha renunciat a l'escó. L'altra, en EU: l'elegida com a regidora de Palma, Margalida Thomàs, que també hi ha renunciat. Tots dos són polítics històrics de cada formació: Serra va ser cofundador del PSM, mentre que Thomàs ho va ser del PCE a Balears. Tots dos han estat coprotagonistes de la vida política balear des de fa un quart de segle. Són les primeres dimissions després

del desastre del 25-M. S'augura que no seran les darreres.

Tota la setmana

Sense after-hours. Fa deu anys, València era coneguda com una terra frenètica en què la nit i el dia es fonien, el cap de setmana, en una sola cosa: eren els anys de la ruta del *bakalao*, en què la pitjor música del Planeta es va convertir en la banda sonora d'una generació sencera de festers autodestructius. Però, és clar, ara, amb el PP, això és impensable. De fet, acaba d'estrenar-se la nova llei d'espectacles que restringeix els horaris de totes les discoteques fins a les set del matí, cosa que deixa la porta oberta als *after-hours* il·legals, com també, gràcies a una prohibició, succeeix a Barcelona des de fa anys. La discoteca que incompleta horaris haurà de pagar fins a 60.000 euros de multa. Els ciutadans més reaccionaris, avorrits i carrinclons estan d'enhorabona.

El Govern que ve

Els mitjans polítics pròxims al PP, i no diguem els acostats al seu nucli dur, callen com a morts pel que fa a la composició del nou Consell. És una qüestió que es manifesti al més alt nivell, i això vol dir que no ho negocien més enllà de mitja dotzena de persones, o la meitat. No obstant això, hi ha conclusions, òbviament en precari, que estan avalades per la lògica. La primera és que, vista la proclamada bondat de la gestió desenvolupada, primarà un criteri continuista a l'hora de designar els nous consellers. Als uns, se'ls convalidarà el càrrec, al marge que canvien d'àrea, i altres seran insaculats entre l'abundosa orla d'aspirants amb mèrits de sobra per a assolir el primer escaló.

Entre els primers apareixen amb destí garantit tant Rafael Blasco com Vicente Rambla i Maria Àngels Ramon-Llin, que al pas que va es podrà jubilar com a membre del gabinet. Alicia de Miguel, que continua en la llista dels segurs, pateix aquests dies el desgast que representa haver exercit de mascaró de proa del Govern, a més de confident principal del ministre Eduardo Zaplana. La lleialtat no sempre és recompensada.

De la resta, resulta temerari pronosticar-los un destí. Fernando Modrego no ha donat la talla en Medi Ambient, Fernando Castelló ha quedat pràcticament inèdit en Indústria i Serafín Castellano arrossega la legionel·la com una maledicció bíblica. Però els tres, això sí, tenen l'aval del partit. No sorprendria qualsevol desenllaç.

Entre els millor situats per a coronar-se hi ha Ana Encabo i Víctor Campos. Dos valors provats. N'hi ha altres en potència, però no ens ho creiem, de tan decepcionants com són.

J. J. Pérez Benlloch